

Weichbild magdeburski w układzie śląsko-małopolskim.**Tekst kompilowany uwzględniający wersje sandomierską i krakowską**

Rękopis Biblioteki Opactwa Św. Floriania Austria (Stiftsbibliothek St. Florian), sygn. 551/XI, k. 41–41v

Odczyt: Maciej Mikula

Prolog

[k. 41] In^a nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Primo dicit de summa Trinitate et fide, et hoc opus locatum est supra firmum fundamentum, de quo dicit Apostolus: Fundamentum aliud nemo ponere potest, preter id, quod est positum, scilicet Christus. Ubi enim Christus fundamentum non est, ibi nullius boni operis potest superesse edificium ad invocacionem summe et individue Sanctae Trinitatis. Exemplum laudabile me compellit et ratio violenta, quia hoc a maioribus esse dinoscitur, quod a minoribus sit completum. Et mos retinendus est fidelissime vetustatis, et licet enim non exemplis, sed legibus est iudicandum, verumtamen exemplum potest aliquis sequi maxime, ubi recte factum aliquod intuetur. Ad probandum, siquidem quod in quolibet principio a gloria Trinitatis debeat auxilium peti, sola ratio sufficere potest, cuiuslibet enim rei potissima pars est principium, et ex hiis, que inordinate inchoata sunt, non potest ordinabiliter agi. Quod per se patet, qualiter et bene et laudabiliter omnia geruntur, si principium fuerit decens et amabile Deo, et vix est, ut bono peragantur exitu, que malo inchoata sunt inicio. Quibus omnibus luce clarius apparet, quod finis laudabilis a bono dependet principio et tamquam suo maiori subiacet et maioribus maius vertitur et ibi caucius est agendum. Ipsa enim est benedicta Trinitas, in cuius nomine et consilio omnis actus progreditur. Sic enim ad omnipotentis Dei auxilium debemus oculos erigere, ut non in armis sciencie vel eloquencie iaculis confidere valeamus, si omnem spem, omne propositum erigamus ad providenciam Trinitatis, ipsa enim laborantibus aurem apperit et inclinat: Apprehendite etenim disciplinam et sapienciam, nequando irascatur dominus et pereatis de via iusta [Ps 2, 12]. Nos sermo propheticus exhortat et felix exhortacio, dulce consilium; qui enim apprehendit sapienciam, Christum, ut verum, fateor, apprehendit. Ipse enim est sapiencia, iusticia, veritas, fortitudo, sancitas. Et qui ignorat sapienciam et Scripturas, Christum ignorare testimonio perhibetur. Cristus [s] etenim virtus Dei est sapiencia, ignorancia autem Scripturarum ignominia est Christi iuxta apostolicum. Apprehendit siquidem sapienciam, qui insipenciam procul pellit, egressus enim unius alterius operatur [k. 41v] ingressum. Cum renunciatur improbitati, nancitur virtus. Qui enim sapienciam non aprehandit, inproperabitur ei a Domino, et ideo sacerdocio non fungetur et in tenebris ignorancie latitans, mentis oculos [s] excecatus iusticiam invenire non poterit. Sine qua, etsi ceterarum virtutum in ipso fulgeat radii, pro nichilo reputantur, ipsa est enim, inter ceteras virtutes perfectissima dicitur, que iura omnibus distribuit et ex causa iusticia appellatur, ut legitur in auctoribus, ut omnes obediant iudicio. Hoc est enim illa virtus laudabilis, que diffinitione nobili diffinitur. Iusticia ergo est constans et perpetua voluntas, ius suum cuilibet tribuens, que

concupiscencie conatus sua virtute conprimit ac desiderat refrenare, ut in prohemio decretalium. Cum igitur subiectum libri presentis nullum sit aliud ponere preter ius et iusticiam, et felix liber cui tam nobile famulatur subiectum, felix, inter cuius verba liber iste tamquam mirre fasciculus poterit commorari. Merito igitur, qui opus tantum agreditur, ut librum signatum septem sigillis sigillatum apperiat, summe Trinitatis auxilium expetet et inploret. Ego siquidem inter ceteros lectores minimum me reputans et ignorancie mee tenebras non ignorans, excusare me deberem, cum propheta dicente: a.a.a. Domine Deus, ecce nescio loqui, qui puer ego sum [Jr 1,6], quoniam altus est puteus sapiencie, et non est cum quo hauriam, quemadmodum mulier Canana, cum de Dei omnipotentis, qui aquam vivam distribuit et largitur, confisus misericordia opus presens aggredior spem gerens firmissimam, quod de fonte graciaram suarum ad siccitatem meam rivlum derivando, de pane sue consolacionis, ne in via deficiam, buccelam michi porrigat. Ne igitur prolixitas, que frequenter parit fastidium, sermonem in inensum, sed attendens, quam omne artificium et exercicium recipit incrementum, non in armis sciencie vel eloquencie iaculis confisus, sed omnem spem, omnem propositum referens ad omnipotentis Dei legis consilium, qui est omnium salus. Sed quoniam scriptum est, ut nemo alciozem locum in scolis teneat, nisi cui laborum assiduitas et studiorum prolixitas suffragatur, ego fundo principium super lapidem angularem, qui est Christus, hoc est Alpha et Omega, principium et finis. Amen. ^[1]

^a ozdobny inicjał I, in rubrum, wysokość 4 wersów

Noty użytkowników

¹ *ręką odmienną od autora podstawy: modum*

[hasła: prolog]